

РЕШЕНИЕ

№ 13137

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю. АСП. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20221110148975 по описа за 2022 година

Ищецът „Н. 7“ ООД твърди, че по възлагане от ответника „Ю. груп“ ЕООД извършил възложената му работа по проектиране на обект – басейн с хоризонтална филтрация и ел. нагревател, за което ответникът му платил възнаграждение в размер на 639.00 лв. След това ответникът възложил на ищеца извършването на СМР на басейна – „СМР на съоръжение басейн със скимери“, което да се изпълни със сили и средства на изпълнителя, чиято цена е включена в дължимото на изпълнителя възнаграждение в размер на 24275.59 лв.

Ответникът заплатил авансово сумата от 12137.80 лв. Ищецът започнал работа и доставил оборудването, свързано с извършване на договорените СМР, за което били изготвени приемо-предавателни протоколи. Изпълнението на СМР приключило лятото на 2018 г. Ищецът издал фактури за дължимото от ответника възнаграждение, за сумите 9710.24 лв. и 2427.55 лв. Последвала комуникация между страните, но ответникът не платил дължимото възнаграждение. Ищецът моли да се осъди ответникът да му плати сумата от 12137.79 лв. възнаграждение по договора и разносните по делото. В съдебно заседание поддържа иска и моли за уважаването му предвид установеното по делото изпълнение на договора от негова страна.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва иска. Не оспорва сключването на неформален договор с ищеца, издаването на процесните фактури и осчетоводяването им от негова страна. Твърди неизпълнение на възложената на ищеца работа, поради което басейнът не можел да се използва по предназначение и се наложили допълнителни СМР. Твърди, че ищецът не е доставил претендираното оборудване, а то е било необходимо за функциониране на басейна. Твърди, че относно доставката на оборудването се касае до договор за продажба, а не за изработка и ищецът не е доказал да е доставил стоката. Моли за отхвърляне на иска, което поддържа и в съдебно заседание с

оглед установеното неизпълнение на договора в цялост от ищеца.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото е иск с правно основание чл. 79, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за изпълнение на договорното задължение на ответника да заплати възнаграждение за извършена от ищеца работа.

Договорът за изработка е консенсуален и неформален, поради което същият се счита сключен с постигане на съгласие между страните относно съществените му елементи – предмет и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Поради това и доказването на възникването на облигационна връзка с източник такъв договор поначало може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

Безспорно е по делото, че въз основа на договор за извършване на СМР на съоръжение басейн в гр. Петрич, свързани с оборудването на басейна, между страните се е породило валидно облигационно отношение, по което ответникът възложил на ищеца извършването на строителни дейности по оборудване на басейна, които да се изпълнят с материали на изпълнителя. В тази насока са и приетите и неоспорени по делото сметки с описание на видовете работи и материалите за извършването им, на обща стойност 24275.59 лв.

Установено е и че след издадена от ищеца фактура от 27.7.2017 г. за авансово плащане в размер на 12137.80 лв., на 3.8.2017 г. ответникът платил сумата. С отправяне и приемане на офертата, договорът се счита сключен.

С оглед естеството на посочените права и задължения /за изпълнение на възложена на ищеца работа съгласно поръчката на ответника и заплащането ѝ от последния/, сключеният между страните договор по своята правна същност разкрива белезите на договор за изработка, като доколкото учреденото с него правоотношение е възникнало между търговци, следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ – арг. от чл. 286, ал.1 ТЗ.

По така възникналото материално правоотношение основните задължения за ищеца като изпълнител са да извърши точно в качествено, количествено и времево отношение възложената работа и да я предаде на възложителя, а за възложителя са да приеме изработената работа и да заплати уговореното възнаграждение - арг. чл. 258 ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Не е спорно, че ищецът извършил възложените СМР по оборудване /като дейност/ на басейна, като в тази връзка следва да се има предвид, че извършването им е било невъзможно без влагане на предвидените за това материали, които той е осигурил.

Това се установява и от събраните по делото гласни доказателства. От показанията на свидетелите на ищеца Додев и Атанасов се изяснява, че ищцовото дружество следвало да изпълни облицовката и техническата част на басейна. Басейнът бил облицован и техническото оборудване било монтирано, след което басейнът бил готов за експлоатация. Оборудването било доставено от ищцовото дружество и без него нямало как да се завърши басейнът. След облицоване и монтиране на оборудването, което се случило есента на 2017 г., басейнът бил завършен и пуснат да работи, като служители на ищеца извършили първоначалната поддръжка и обучение на служители на ответника. След известно време

възложителят направил възражение, че някой от плочките от облицовката стърчат над останалите. Ищецът извършил корекция на облицовката през пролетта на 2018 г. и ответникът не е правил други възражения.

Свидетелят на ответника – Ненков, сочи, че за поправяне на фугите и плочките ищецът изпратил работник, който не извършил качествено работата, след което бил изпратен втори работник, който също не се справил и накрая се наложило работите да бъдат довършени от друга фирма.

Последното обстоятелство не се установи по делото. Соченото от ответника дружество, извършило допълнителни СМР, е депозирало становище по делото, че не е изпълнявало СМР на обект на ответното дружество - басейн в гр. Петрич. Недоказаният факт съдът следва да счете за неосъществен.

След изпълнение на възложената работа ищецът издал двете процесни фактури - № 1100047097/2.5.2018 г. на стойност 2427.55 лв. и № *****/21.9.2017 г. на стойност 9710.24 лв., т.е. за остатъчната цена на изработката след приспадане на платения аванс. Безспорно е по делото е, че тези фактури са осчетоводени от двете дружества. Отразяването на фактурата в счетоводството представлява признание на задължението и доказва неговото съществуване. С оглед на всички тези съображения следва да се приеме, че ответникът е обвързан от правната връзка, създадена от обективизираните във фактурите дейности по оборудване на басейн, по които ищецът е изпълнил задължението си да извърши възложените СМР, а ответникът е приел работата.

Съгласно разпоредбата на чл. 266 ЗЗД, поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа. Законът задължава поръчващия да приеме изработеното - чл. 264, ал. 1 ЗЗД, т.е. то не е само негово право, но и негово задължение. Приемането като правно действие представлява фактическо получаване на изработеното и признанието, че то съответства на поръчаното. Следователно, приемане е налице, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изричното или мълчаливото изразено изявление на поръчващия, че счита работата за извършена съобразно договора. Затова законът предписва на поръчващия да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно, неточно изпълнение - чл. 264, ал. 2 ЗЗД. И ако не направи такива възражения, работата се счита за приета, т.е. за одобрена, съгласно предвидената в чл. 264, ал. 3 ЗЗД презумпция.

Разпоредбата на чл. 265, ал. 1 ЗЗД предоставя на възложителя, когато възложената работа е извършена с недостатъци, следните алтернативи възможности: отстраняване на недостатъците; заплащане на разходите, необходими за отстраняването им; намаляване на възнаграждението. Отговорността на изпълнителя и правата на възложителя са обусловени от характера на недостатъците и отражението им върху годността на изработеното.

Съобразно чл. 265, ал. 2 ЗЗД възложителят има право да развали договора за изработка с едностранно волеизявление, само когато недостатъците са толкова съществени, че правят изработеното негодно за обикновеното или предвиденото в договора предназначение, като в този случай е налице пълно неизпълнение. Иначе при установяване на недостатъци на престириания резултат - предмет на изработката, не се погасява задължението за заплащане на уговореното възнаграждение, а се пораждат права на възложителя, които следва да бъдат

упражнени по реда на чл. 265 ЗЗД и ако бъдат упражнени, могат да доведат или до намаляване размера на възнаграждението или до отлагане изискуемостта на задължението за възнаграждение, но не и до неплащането му.

По делото са налице данни за упражняване на такова право от ответника, във връзка с констатирано некачествено изпълнение на облицовката, което е породило задължение за изпълнителя да поправи работата, което последният е изпълнил – извършил е през пролетта на 2018 г. корекция на облицовката. След това е издадена втората процесна фактура, която ответникът е приел, с което е одобрил работата.

Не са налице по делото доказателства за установени други или в последствие недостатъци на извършената от ищеца работа. А доколкото не е направил възражения за неточно и некачествено изпълнение пред изработващия, или за възникнали скрити недостатъци, то ответникът е изгубил правата си по чл. 264, ал.2 и чл. 265 ЗЗД и не може да възрази по-късно. Ето защо възражението за недължимост на възнаграждението не може да бъде споделено като основателно.

Доколкото изискуемостта на престацията за плащане е обусловена от изработване на възложеното и приемането му от възложителя, следва че възнаграждението на ищеца се дължи в цялост.

Искът следва да се уважи, като се присъди и законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба.

По разноските:

При този изход на делото, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът дължи на ищеца сторените разноски – за държавна такса в размер на 485.52 лв. Доказателства за други разноски не са представени по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ю. груп“ ЕООД, ЕИК, седалище и адрес на управление гр. София 1184,, ДА ЗАПЛАТИ на „Н. 7“ ООД, ЕИК 831239547, седалище и адрес на управление гр. София,, сумата от 12137.79 лв. с ДДС, представляваща дължима част от възнаграждение по договор за оборудване на басейн, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 08.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и на основание 78, ал. 1 ГПК, сумата от 485.52 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____